

РЕШЕНИЕ

№ 3293

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Рачев, като разгледа дело номер **2327** по описа за **2011** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Н. А. срещу Решение от 21.12.2010 г. по НАХД № 9336/2010 г. по описа на С районен съд, НО, 22-ри състав. С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-2201645 от 22.03.2010 г. на директора на Д. „И. по Т.”-С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на Т. (КТ) за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ на Р. Н. А. в качеството му на управител на „Софрост” ООД, ЕИК по БУЛСТАТ * е наложено административно наказание глоба в размер от 10 000 (десет хиляди) лева, като наложената глоба в размер от 10 000 (десет хиляди) лв. е намалена на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

В касационната жалба се оспорва извършването на административното нарушение. Твърди се, че районният съд се е произнесъл при неправилно установена фактическа обстановка, което е довело и до постановяване на решението му в нарушение на материалния закон.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Процесуалният представител на ответника счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в

сила решението на СРС.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена срещу подлежащ на оспорване съдебен акт, при спазване на преклузивния 14-дневен срок и от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От събрания от районния съд доказателствен материал се установява, че въз основа на представени писмени документи проверяващ екип от Д. „И. по Т.”-С. съставил Протокол за извършена проверка на 18.02. и 26.02.2010 г. относно спазване на трудовото законодателство от „С” ООД, ЕИК по БУЛСТАТ *. При извършената проверка по документи било установено, че на 01.02.2010 г. е била приета на работа в дружеството А А Д със сключен трудов договор от същата дата, без да ѝ е връчено копие от удостоверение по чл. 62, ал. 4 от КТ, заверено от териториалната Д. на НАП. На 03.02.2010 г. трудовият договор, сключен с Д на 01.02.2010 г., бил регистриран в ТД на НАП. На 26.02.2010 г. бил съставен АУАН на Р. Н. А. в качеството му на управител на „С” ООД. На същата дата АУАН бил предявен и подписан от нарушителя. Издадено било Наказателно постановление № 22-2201645 от 22.03.2010 г. на директора на Д. „И. по Т.”-С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ на Р. Н. А. в качеството му на управител на „С” ООД, ЕИК по БУЛСТАТ * е наложено административно наказание глоба в размер от 10 000 (десет хиляди) лева.

Районният съд е обсъдил основния довод от жалбата, че проверката е извършена само по документи и не отразява действителната дата на постъпване на работа на А А Д и е обосновал неговата неоснователност.

От правна страна районният съд е приел, че деянието е нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, поради което административнонаказателната отговорност на управителя на дружеството законосъобразно е била ангажирана на основание чл. 414, ал. 3 от КТ. Същевременно обаче районният съд е установил, че след издаване на НП е влязъл в сила нов по-благоприятен закон и съобразно правилото на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН е приложил новия закон като е изменил НП в частта относно размера на наложената глоба.

Решението на първоинстанционния съд е правилно. При постановяването му съдът е спазил съдопроизводствените правила и материалния закон. Районният съд е постановил обжалваното решение след обсъждане на събраните доказателства в съвкупност, при правилно установена фактическа обстановка и при правилно тълкуване и прилагане на закона.

Изложените в касационната жалба доводи са неоснователни.

Не са налице твърдяните съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на НП. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемите реквизити, предвидени съответно в разпоредбите на чл. 42 и 57, ал. 1 от ЗАНН. В АУАН и в издаденото въз основа на него НП в достатъчна степен е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, така че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Всички елементи от състава му са изброени във фактическото описание, поради което правото на защита на нарушителя е гарантирано.

Действително констатациите на административнонаказващия орган са изградени въз основа на резултатите от проверка, извършена единствено по писмени документи. Един

от тези документи е именно сключеният с А А Д трудов договор. При проверка на съдържанието на договора се установява, че същият е двустранно подписан от служителя и представител на работодателя, като самият договор в края съдържа текст „Работникът/служителят постъпи на работа на 01.02.2010 г.". Непосредствено под този текст има подпис както на служителя, така и на представител на дружеството от отдел „Човешки ресурси". Така оформен, трудовият договор е достатъчно доказателство за установяване на датата на постъпване на работа на А А Д при работодателя „С" ООД. При положение, че трудовият договор е бил регистриран на 03.02.2010 г. в НАП, по безспорно се установява нарушение на императивната разпоредба на чл. 63, ал. 2 от КТ, която забранява на работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната Д. на Националната агенция за приходите. Следователно законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на управителя на дружеството-работодател на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, чиято разпоредба установява като субект на нарушението не само работодателя, но и виновното длъжностно лице. Както правилно е установил и районният съд, след издаване на НП, е влязъл в сила нов по-благоприятен закон, който съобразно правилото на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН е послужил като основание за изменение на НП. Към момента на издаване на НП е била приложима разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ (Изм. - ДВ, бр. 108 от 2008 г.), съгласно която работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 15 000 лв. лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Цитираната разпоредба е изменена със Закона за изменение и допълнение на Кодекса на Т. (ДВ, бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) в частта относно размера на административните наказания като за работодателя е предвидена имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице - глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. По изложените съображения съдът не намира основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С.-град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.12.2010 г. по НАХД № 9336/2010 г. по описа на С районен съд, НО, 22-ри състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: